

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 98.

Tolvte Session.

29de Mode.

Torsdagen den 8de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Klein (fortsat): Man vil have, at Folk skulle danne sig i det praktiske Liv, ved Siden deraf kunne de studere, og hvorvidt Bedkommende saaledes i det praktiske Liv eller ved Studeringer har erhvervet sig nogen særegen Dygtighed, det skal afgjøres paa Regjeringens Ansvar, hedder det. Ja, det lyder meget godt, men hvorledes skal den ulykkelige Regjering komme ud af saaledes at bedømme Folks Dygtighed, naar den ikke har noget personligt Kjenndskab til dem? Den kan kun gjøre det ved at gaae efter Erklæringer. Professorernes Erklæringer ere nogle af disse, og jeg søgte før at paavise, at disse Erklæringer ere ubstatte for at blive meget eenfaldige og vilkaarlige, i alt Fald meget upaalidelige; men troe de Herrer da, at det bliver meget bedre med de andre Erklæringer, hvorefter Ministeriet skal gaae? Jeg troer det tilbøje ikke. Jeg vil ikke udtale Noget til Forkleinselse for Noget, men efter den Erfaring, jeg har havt Leilighed til at gjøre i mit Liv, saa staaer det for mig, som om mange Mennesker juist ikke ere altsor nøieende med de Erklæringer, de give. (Hør, Hør!) Naar en Person, der har staaet i Forhold til dem f. Ex. som Skriver eller Fuldmægtig, kommer og beder dem om at give ham et Vidnesbyrd for den Tid, hvori han har arbejdet hos dem, og om den Duellighed og Flid, han har udvist, saa trykke Bedkommende sig meget ved ikke at

give ham et anbefalende Vidnesbyrd, selv om man i Virkeligheden ikke har været saa særdeles godt fornyet med ham. Det er saadanne Erklæringer, i Forbindelse med disse Professorerklæringer, som man altsaa nærmest maa tænke sig, at Ministeriet i Fremtiden skal gaae efter ved Embedsbesættelser. Jeg troer virkelig, at der derved, som jeg før sagde, aabner sig en vid Mark for Vilkaarlighed. Og for at vende tilbage til den ærede Forslagsstillers Hovedargument, der jo er det: Er det ikke urimeligt, at en Mand, der i sin Ungdom har taget Examen, men ikke givet Prøve paa, at han er virkelig brugbar i det praktiske Liv, og maaffee har glemt Alt, hvad han i gamle Dage har lært, ubetinget skal have Fortrin for den dygtige Mand, der ikke har faaet dette Examensstempel, men har godtgjort sin Duellighed paa mange Maader i Livet — saa siger jeg: Jo! det er i visse Maader urimeligt, deraf vilde imidlertid kun kunne følge, at man gjorde Forandringer i de herhenhørende Bestemmelser, ikke derimod, at man aldeles ophævede dem, og endnu mindre, at man aldeles slog den juridiske Examen ihjel; men det andet Punkt maa heller ikke oversees, det nemlig, at det ikke er saa let en Ting at faae Sikkerhed for, hvad der var den ærede Rigsdagsmands Forudsætning, nemlig at den uduelige juridiske Candidats Medbeiler er en saa overordentlig dygtig Personlighed; thi den Omstændighed, at han ikke har taget Examen, er da naturligvis i og for sig intet Argument. Endnu maatte jeg maaffee tillade mig nogle faa Ord med Hensyn til Forslagets § 2. Den ærede Forslagsstiller vil, istedetfor denne Examen ved Universitetet, have oprettet en Examen,